

Séta a Várban

Mindennapi felhőszakadásunk épp az imént pásztaza végig a budai dombokat. Ragyogó szivárvány ível át a Pest fölött; terpeszkedő, ónszürke felhőkön s a budai hegyek mögött las.anként nyugovóra készülő nap aranyító fényzőzónben fűrésztgeti a Tóth Árpád-sétány gesztenyefáit. A felhőket kergető ő:eg vihar nyomában száguldozó pajkos szélfiókák játékos kedvükben meg-megrázzák az ostromtépte fák ágait s a Jombokról apró zuhatagokat zúdítanak a sétáigató párok nyakába.

Egy év előtt egyetlen lélekkel sem találkoztam, amikor végimentem itt egy alkonyi órán és lám, a budaiak egykori kedvenc sétahelye kezdi visszanyerni régi vonzóerejét. Azt a vonzóerőt, ami elsősorban a vidékről származott fővárosiakra volt hatással. Ezek hiába keresték a kolozsvári Sétatérnek, a váradi Rákóczi-út hársfasorának, vagy más vidéki városok „korzójának” hangulatát a Váci-utca s a pesti Dunakorzó fényes, de hideg ragyogásában, viszont a Bátyasétány meghitt, barátságos légköre kellemes nosztalgiaikat ébresztett szívéükben.

A Tóth Árpád-sétány ma még korántsem olyan népes, mint régi va:árnapokon, amikor a térzene s az őrségváltás hivalkodó, csinnad-attás pompája is százakat csodított ide, ám a magános sétát kedvelők s a békés andalgást kereső párok sűrűn látogatják. A múlton merengő öreg házaspárok és a közös jövőt építő ifjú szerelmesek gyönyörködnek a budai hegyvidék festői panorámájában, a romjaikban is nemesvonalú, évszázados épületekben, az itt is megindult újjáépítő munka lendületében s abban a megható igyekezetben, amivel a vár lakói még a romok közé is úde színfoltokat varázsolnak.

Itt is, ott is élénk bukkán egy-egy muskátli ablak. Amott egy roskadozó erkély, amelynek korlátján petüniák virítanak. Törékeny, galambősz öregasszony éppen az elfonnyadt virágokat tépdesi. Lélekzetemet visszafojtva figyelem. Már-már rákiáltok, vigyázzon, hiszen az erkélyt alig egy hejzszál óvja még, hogy le ne zuhanjon. De valami visszatart. A csaknem templomi csendet durvaság volna széttépni, hiszen akik erre járnak, a magányt és éppen ezt a csendet keresik.

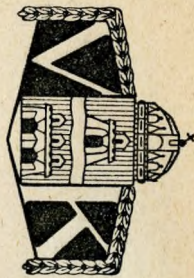
Mennyire más ez a csend, mint az a dermedt némaság, ami akkor fogadott amikor a felszabadulás utáni nyáron először jöttem fel ide. Az még a pusztulás, a halál dermedt némasága volt, ez a mai a halk suttogások, a jövőt ígérő tervezgetések jóleső csendje.

S ez a csend végigkísér egész utamon.

A hamisítatlan biedermeier-hangulatot árasztó, legendáshírű Ruzsowurm-cukrázda asztalkáinál ugyanolyan halkán beszélgető, avagy beszélés hallgatásba burkolódzó párokat talállok, mint a szomszédos Fehér Galamb vendéglő bolthajtásai alatt s amikor kevéssel odább, az Anna-utca sarkán belépek a Fortiss-kávézó előterébe, olyan csend fogad, hogy azt hiszem, leiket sem talállok odabent. Pedig a kellemes félhomályba burkolt, izléses helyiségben nehezen kapok szabad asztalt. Ha feketémet nem hörpintem fel sietve, az utánam érkező rokonszenves fiatalok bizony már csak a kandalló párkánya mellett kortyolhatnak az aromás italt.

A Mátyás-templom harangjainak zúgása fogad, mikor ismét az utcára lépek. Nyolc óra s az autóbusz még most is zsúfoltan érkezik. Derús látvány, amint az utasok csapata szonnal párokra szakadozik. Ugy látszik, valamennyi budapesti szerelmes pár a Várban adott egymásnak ma este találkoztót.

Zsadányi Ede

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

425.091

1949

Személy

Helyszám

Székesfehérvári lakinyomda 1926 — 8891

Forrás:

Parasztok a Várban

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Szerző:

Magányi E. Séta a Várban

Cím:

Titkos 1949. július 5. éi

1949